

Х. Интеллигентные профессии и интеллигенты-профессионалы // Из истории русской интеллигенции: ... – С. 201-231.; 18. Цюмра Т. Сільська інтелігенція УСРР та її вплив на розвиток культури та продуктивних сил українського села в добу непу // Дис. ... канд. іст. наук. – Черкаси, 2007. – 213 с.; 19. Оленін р. Крестьяне и интеллигенция (к характеристике освободительного движения в Малороссии) // Русское богатство. – 1907. – № 1. – С. 246-266; 20. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. – Ф. 3563. – Оп. 1. – Спр. 69; 21. Підгасцький В. Основи теорії та методології джерелознавства з історії України ХХ століття: Навч. посіб. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2000. – 392 с.; 22. Шамара С. Польові дослідження сільських «вершків» // День. – 2007. – 1 листопада. – № 188.

С.С. Падалка, Т.А. Мельничук

МОВНА СИТУАЦІЯ В СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ УКРАЇНИ (1989 – 2001 РР.)

Однією із найголовніших ознак кожної нації є мова. Співвідношення національності та мови є одним із головних показників характеру розвитку етномовних процесів у державі. Саме в 1989 р. партійне керівництво Української РСР змушене було задовольнити вимоги української інтелігенції щодо державної мови.

Метою нашого дослідження є вивчення мовної ситуації у сільській місцевості України у міжпереписний період 1989 – 2001 рр.

Дослідження проблеми самоствердження української нації набуває особливої ваги саме сьогодні. Останні роки засвідчують появу багатьох праць з етнонаціональних проблем. Етнополітичні процеси в українському селі стали предметом дослідження докторської дисертації етнополітолога М.М. Вівчарика [1]. Етнонаціональні відносини в контексті нового буття аналізують М. М. Вівчарик, П. П. Панченко, В. І. Чмихова [2]. У своїй монографії М.М. Вівчарик та С.С. Падалка, критично осмислюючи загальноісторичний етнонаціональний процес у контексті державотворчого поступу українства, визначили основні завдання державної політики на сучасному етапі [3]. Автори монографії М.М. Вівчарик, В.П. Капелюшний чи не вперше на багатому фактичному матеріалі переконливо доводять, що українська нація – це реальність, яку не потрібно заперечувати, з якою потрібно рахуватись, так само як з іншими самобутніми світовими етносами [4]. У 90-х рр. з'явилися наукові праці В. І. Наулка, присвячені поглибленому вивченню ареалів розселення, поселенської структури, соціальних відмінностей етнічних груп за переписом 1989 р. Істотно доповнено аналіз етнічних спільнот в регіональному, мовному, конфесійному аспектах [5, с. 46 – 49].

Етнонаціональна свідомість українців, причини та наслідки маргіналізму та сучасна мовна ситуація в Україні характеризується у монографії з української етнології В.М. Мазура [6]. Аналізуючи ситуацію двомовності в Україні, автор робить власний висновок про те, що «вживання двох мов у масовій комунікації завжди є надлишковим, кожне суспільство стихійно тяжіє до одномовності. Міжособистісне спілкування різними мовами, навіть у випадках комунікації білінгвів, ускладнює або цілком виключає порозуміння. Тому двомовність спричинює витіснення із сфер комунікації тієї мови, яка перебуває у слабшій позиції» [6, с. 173]. Раніше питаннями маргіналізації та маргіналізації в радянському суспільстві, в тому числі і в сільській місцевості, займався Є.Н. Стариков [7, с. 142 – 143], визначивши, що поняття маргіналізації включає в себе декілька показників, основними серед яких є втрата об'єктивної належності індивідуума до конкретної спільності без подальшого входження в іншу спільність.

Хронологічні межі нашого дослідження збігаються із початком вирішення мовної проблеми в Україні на користь державної – української мови. Саме у 1989 рік депутатами Верховної Ради УРСР майже одногосно ухвалено Закон «Про мови в Українській РСР» та поправку до Конституції. Закон закріпив за українською мовою статус державної й визначив функціонування та взаємодію інших мов на теренах України.

Результати перепису 1989 р. репрезентували значні регіональні відмінності у поширенні різних мов серед етнічних груп України. Найбільш русифікованими були східні та південні регіони. Крім того, в етнічно змішаних регіонах мали місце явища двомовності та багатомовності. Як свідчить аналіз статистичних матеріалів, російська мова була другою після мови своєї національності, на що вказали сільські жителі при переписі населення. Незважаючи на проголошення закону 1989 р., у цьому ж році у селах, як і в містах, вживалося багато заходів, спрямованих на поширення вживання російської мови. Розробкою денационалізації українського етносу займалися партійні та державні органи, а безпосередніми виконавцями політики русифікації залишалися засоби масової інформації, періодичні видання, середні та вищі навчальні заклади.

Тому нерідко зустрічалися документи, що підтримували статус російської мови, як державної. В одній із записок до проекту платформи КППС «Национальная политика в современных условиях» Донецького обласного комітету компартії України від 29 серпня 1989 йшлося: «Існує думка, що введення державних мов є відступом від ленінських норм

національної політики. Одержавлення національних мов породжує нерівність. Висловлюється необхідність закріпити законодавчим актом статус російської мови як офіційної мови міжнародного спілкування» [8]. У результаті подібної політики у різних регіонах України російською мовою, згідно з опитуванням, на 1989 р. вільно володіли 8,5 із 17,1 млн. селян. Російська мова широко впроваджувалася у школах. У цілому по республіці у 1989 р. 50,5% учнів вивчали в школах російську мову й лише 49,3% – українську.

Рідна мова найбільш чисельних національностей сільського населення України у 1989 р.

Національність	Мову своєї національності	У тому числі вважають рідною мовою		
		Мову не своєї національності		
		Українську	Російську	Інші мови
Рік		1989		
Всього	96,4	7,5	2,6	0,3
У тому числі				
Українці	98,0	--	2,0	0,0
Росіяни	95,7	4,2	--	0,1
Євреї	21,1	19,0	58,7	1,2
Білоруси	45,5	24,1	30,1	0,1
Молдавани	89,9	5,5	5,0	0,3
Болгари	88,5	1,8	9,1	0,6
Поляки	12,7	81,1	5,7	0,5
Угорці	98,4	1,1	0,5	0,0
Румуни	61,9	8,2	0,8	29,1
Греки	28,2	3,3	68,2	0,3
Татари	63,6	4,3	31,5	0,6
Вірмени	67,2	7,2	24,6	1,0
Цигани	47,5	12,9	6,9	32,7
Кримські татари	92,5	0,2	2,9	4,4

Таблицю розраховував автор [9, с. 64; 10, с. 4].

За результатами перепису 2001 р., понад 85% населення України рідною мовою визнали мову своєї національності. Цей показник домінував у всіх, без винятку, регіонах України. Переважна більшість осіб, що визнали рідною мовою мову своєї національності, є корінними українцями. Вона переважала у більшості регіонів і коливалася від 71,6% в Одеській області до 99,9% у Тернопільській. Винятком із цього переліку були лише Луганська, Донецька області та Автономна Республіка Крим.

Мову своєї національності у функції рідної мови найбільше назвали угорці (95,4%), кримські татари (92,0%), румуни (91,7%), гагаузи (71,5%), молдовани (70,0%), болгари (64,1%), тобто представники тих національностей, які живуть серед корінного населення України великими самостійними групами, хоч і серед них (крім румун) відбулося незначне зменшення цього показника проти рівня 1989 року. Найменша частка осіб, які рідною мовою назвали мову своєї національності, серед євреїв (3,1%), греків (6,4%), німців (12,2%), поляків (12,9%), білорусів (19,8%), татар (35,1%), грузинів (36,7%). [5, с. 247].

За даними перепису 2001 р., серед селян – 96% рідною мовою назвали мову своєї національності. Серед українців питома вага осіб, які рідною мовою вважають мову своєї національності, зберігається високою і становить у сільській місцевості 97,3%, а в містах – 78,1%. Крім мови своєї національності, серед населення України більшого поширення у ролі рідної набуває українська мова. Загалом, як показав Всеукраїнський перепис населення, українську мову вважають рідною 67,5% (32,6 мільйона) жителів країни, що на 2,8 відсоткових пункти більше, ніж у 1989 році, а серед представників некорінної національності цей показник зріс на 2,5%. Навіть серед осіб російської національності, 95,9% яких вважають рідною російську мову, чисельність осіб, які назвали українську мову рідною, зросла у міжпереписний період з 1,6% до 3,9%.

Природно, що кількість осіб, які вільно володіють українською мовою, вища серед сільського населення (92,7%), ніж серед міського (85,4%), що зумовлюється більш різноманітним національним складом міських поселень. За даними перепису, кількість осіб некорінної національності серед сільського населення складає 13,0%, тоді як серед міського – 26,7%. За даними перепису населення, помітно зменшилася кількість осіб у Тернопільській, Львівській, Івано-Франківській та Закарпатській областях, що назвали рідною мовою російську: до 19-29% проти 53-63% у 1989 р. У Вінницькій, Хмельницькій, Чернівецькій і Волинській областях російською мовою вільно володіє менше половини всього населення, а у Рівненській – 35,3%. За даними перепису 1989 р., ці показники становили відповідно: 64 - 66% і 63,6%. Регіонами з найвищим рівнем вільного володіння російською мовою залишаються протягом усього досліджуваного періоду Автономна Республіка Крим, Донецька, Луганська, Запорізька, Харківська, Одеська, Миколаївська та Херсонська області.

Крім того, переписом зафіксовані прояви фактичної двомовності населення, або явище білінгвізму, яке характеризується зменшенням на заході країни, натомість розвивається на сході і півдні на користь державної мови. Помітні темпи зростання кількості українців із російською мовою у ролі рідної в останній міжпереписний період (1989-2001 рр.) у південних та східних регіонах. Це прояв існуючої фактичної двомовності населення вказаних регіонів.

На селі, особливо в місцях компактного проживання людей різних національностей, нагромадилося чимало проблем, пов'язаних із розвитком мови. Наприклад, у 1989 р. на Україні проживали 294 тис. молдаван і румунів (переважно в Чернівецькій, Закарпатській та Одеській областях). На Буковині працювали 84 молдавські школи, де навчалось майже 22 тис. учнів (та ще 4 двомовні). Найбільше таких закладів у селах Глибоцького, Новоселицького, Сторожинецького районів, де молдавське населення становить до 80%. В Одеській області функціонує 14 молдавських шкіл та 5 двомовних, у Закарпатській—10 двомовних [11, с. 15].

Загалом аналіз динаміки національного складу сільського населення України дає змогу зробити висновки, що міжнаціональні процеси, які тривали в українському селі, вказують на те, що ці явища не існують самі по собі, вони пов'язані з соціально-економічними, демографічними, культурно-освітніми факторами. Село в Україні є багатонаціональним, переважну більшість його населення у період, що досліджується, становили українці. Процеси асиміляції торкнулися менше українського села, ніж міста, за винятком промислово розвинутих південно-східних областей – Донецької, Луганської, Дніпропетровської.

У складі сільського населення України протягом 1989 – 2001 рр. відбулися позитивні зміни на користь збільшення частки українців у структурі національного складу населення. Зросла кількість сільського населення, що визнала українську мову рідною.

Слід відзначити, що етнонаціональні відносини в українському селі зокрема, так як і в Україні в цілому, впродовж досліджуваного періоду визначаються регіональними особливостями. Кожному із регіонів України притаманний власний рівень національної свідомості корінної нації – українців. Хоча національне та мовні питання у сільській місцевості є менш істотними. Селян передусім турбує соціально-економічний розвиток держави.

Особливостями етнодемографічних процесів у міжпереписний період стало те, що вони відбувалися в умовах швидкого зростання депопуляції сільського населення і водночас збільшення чисельності корінної нації – українців. У роки попереднього міжпереписного періоду 1979-1989 рр. спостерігалось зростання в селах Української РСР інонаціонального населення, особливо російського.

За період незалежності національності, що проживали на території України, разом із усвідомленням національної належності розпочали національно-культурне відродження. Загалом протягом досліджуваного періоду серед найбільш численних національностей, що мешкають у сільській місцевості України, абсолютне збільшення було властиве (крім українців) кримським татарам.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Вівчарик М.М. Етнополітичні процеси в українському селі // Автореферат дис... д-ра політологічних наук. – К., 1994. – 36 с.;
2. Вівчарик М.М., Панченко П.П., Чмихова В.І. Українська нація: шлях до самовизначення – К.: Вища школа, 2001. – 288 с.;
3. Вівчарик М., Падалка С. Україна в етнонаціональному вимірі / За ред. П. Панченка. – К., 1999. – 136 с.;
4. Вівчарик М.М., Капелюшний В.П. Українська нація: витоки, становлення і сьогодення. Навчальний посібник. – К.: Олан. – 2003. – 280 с.;
5. Наулко В.І. Динаміка етнічного складу населення України в ХХ ст. // Етнонаціональні процеси в Україні: історія та сучасність. – К., 2001. – С. 46 – 49;
6. Мазур В.М. Національно-мовне питання в Україні (1991 – 2001 рр.). – Вінниця, 2003. – 204 с.;
- 7.

Стариков Е.Н. Маргиналы и маргинальность в советском обществе // Рабочий класс и современный мир. – 1989. – №4. – С. 142 – 143; 8. Центральний Державний Архів Громадських Організацій України – Ф.1. – Оп. 32. – Спр. 2661. – Арк. 45; 9. Національний склад населення України. Частина I. Міністерство статистики України. – К., 1991. – 246 с.; 10. Народы СССР. Национальный состав. Украинская ССР. По данным переписи 1989 г. // Союз. – 1990. – сентябрь №39. – С. 3 – 7; 11. Хвіст В. О. Демографічні зміни у складі населення незалежної України. Українознавчий аспект. Дис. к. і. н. – К., 2003 – С. 185.

О.В. Миклін

**ВЛОДЗИМЕЖ БОНЧКОВСЬКИЙ (1905–2000): СТОРІНКИ БІОГРАФІЇ
ПОЛЬСЬКОГО «НЕУКРАЇНОФІЛА»**

Постать Владзімежа Бончковського мало znana у сучасній вітчизняній історіографії. За нечисленними винятками, до яких належить енциклопедична стаття О. С. Рубльова [1], вона перебуває «у тіні» дещо масштабнішої особи Єжи Гедройца.

Метою нашої розвідки і є з'ясування маловідомих сторінок життєпису видатного речника польсько-українського порозуміння ХХ ст.

За несприятливих обставин українського життя у II Речіпосполитій (1918-1939) польсько-український діалог назагал відбувався з величезними труднощами, іноді ж – взагалі припинявся на якийсь час. Однак потреба в ньому була перманентною. Серед табору пілсудчиків найрадикальнішу українофільську позицію репрезентували Л. Василевський й Т. Голувко. До травневого замаху 1926 р. вони популяризували свої погляди на шпальтах місячника «Droga» (1922-1937). Пізніше їхньою трибуною, як і для інших політиків цього табору, були варшавські часописи «Nowy Kurier Polski» (1926–1929 рр.; з 1927 р. – під назвою «Епока») та «Głos Prawdy» (1921-1929). Проте вони не подавали довшеної програми, яка б розв'язувала українське питання у Польщі. До їхніх найтипівіших постулатів належали: перегляд мовних законів 1924 р., впровадження українського шкільництва, створення у Львові державного Українського університету, а згодом – й перенесення з Чехо-Словаччини на Волинь Української сільськогосподарської академії. Також йшлося про потребу приймати українців на державну службу нарівні з поляками.

Найвизначнішу роль у польсько-українському зближенні відіграв заснований 1932 р. ілюстрований місячник (згодом тижневик) «Biuletyn Polsko-Ukraiński» (1932-1938), редагований Владзімежом Бончковським [1–6]. Зрештою, аналогічної лінії дотримувався й кварталник «Wschod», заснований на прохання Міністерства закордонних справ II Речіпосполитої видатним польським інтелектуалом й речником польсько-українського порозуміння Єжи Гедройцем (1906–2000). З 2-го номера видання редагування перейшло до В. Бончковського [7, s. 30].

Владзімеж Бончковський (Włodzimirz Bączkowski; 26.03.1905 – 19.08.2000) – польський публіцист і політолог, україніст. Народився на залізничній станції поблизу озера Байкал (Росія) у родині польського політичного засланиця, педагога за фахом. Закінчив гімназію у Читі. 1921 р. родина перебралася до Харбіна (Маньчжурія), 1925 р. – повернулася до Польщі. Закінчив гуманітарний факультет Варшавського університету (спеціалізація – право, англійська філологія, синологія). З 1930 р. працював у Східному інституті (Instytut Wschodni) у Варшаві. Фахівець з широкого спектру східних проблем II Речіпосполитої, польсько-українських стосунків, російської політики тощо [1].

За пізнішою оцінкою самого ж редактора, «Biuletyn Polsko-Ukraiński» «постав з крові Голувки» й давно вже виплеканої думки, що головним ворогом польської й української незалежності є «імперіалізм Москви – советської Росії» [2, s. 119]. Аналіз змісту цього часопису засвідчує, що його редактор та ближче коло співробітників видання вирішили насамперед впливати на польську публічну опінію, аби переконати її у тому, що українці спроможні бути рівнорядними партнерами у суспільно-політичному житті, а їхній культурний доробок вартий уваги польських освічених верств. Часопис давав можливість пропагувати українську справу й представникам вітчизняної інтелектуальної та політичної еліти й в аутентичній формі – тобто так, як вони самі того забажають. На шпальтах видання виступали люди різних професій і різних політичних поглядів, що далеко не завжди збігалось з інтересами Польської держави. Друкувалися навіть статті деяких оунівців, підписані псевдонімами [8, s. 213].

З відомих у міжвоєнний період особистостей з українського політико-культурного середовища на сторінках «Бюлетеня» виступали С. Баран,

О.-І. Бочковський, П. Ковжун, М. Кордуба, А. Крижанівський, В. Кубійович, Б. Лепкий, Є. Маланюк, Р. Смаль-Стоцький, с. Хруцький, П. Шандрук та ін.